

Totes les coses tenen fi? O és només el desig que repta, com una serp per les cames, i després desapareix rere un arbust que no sabies que existia? El desig, a mesura que l'alimentes, va minvant. Per fort que sigui. Per més astuta que et facis i et vulguis enganyar espaiant les trobades. No: se'n va. Apareix de tant en tant, però aquell ardor, aquella necessitat física, no tornarà mai més i tu hauràs perdut el tresor més preuat de la vida. De la biològica almenys. I també de la psicològica.

Desapareix i, el seu lloc, l'ocupa una amistat que sembla perenne, perquè us ho sabeu tot, l'una de l'altra. I sabeu interpretar els silencis i els murmurs, els moviments del cos i una ranera estúpida que es posa en la conversa. Per tant, és agradabilíssim xerrar, de foteses o de coses nobles i enlairades. És aquella comoditat, com el coixí i la flassada del llit, quan t'acotxes morteta de son (havent pres la teva maleïda pastilla, que ha esdevingut més imprescindible que els somnis i que els deures, que les ganes de riure i que les ganes de plorar).

És la més confortable de les amistats. Sí, de tant en tant ve una carícia i brolla la imatge fugissera d'aquell ardor encès que abans teníeu, però després queda el comentari i sentir-te duplicada, i saps que estàs acompanyada en aquella profunda soledat amb què naixem i amb què morim.

La vida esdevé agradable i lànguida, còmoda, i més quan construeixes, potser d'esma, un cau on no hi té accés ningú, només per a nosaltres dues, on hi caben lascívies domesticades, lectures fugisseres i crítiques despietades dels infeliços que no pertanyen al vostre regne. Un cau, sí, tancat i segur, agradable i ufanós quan acaba el dia i no tens més ganes de lluitar, contra coses i persones.

[...]

Tanmateix, no es pot conviure sense enfrontaments i baralles. L'espai és compartit, i un individualisme primari i profund ens impulsa a sentir que l'altre ens està prenent part del nostre entorn. Aquell canal de televisió que no volem compartir, aquell menjar que no ens dona la gana de tastar, aquell llit massa abrigat o massa poc abrigat, aquell desordre que no hem organitzat i que ens ofèn, aquella paraula que és sibil·linament mal interpretada, aquella fatiga indefugible de la presència de l'altre. I ve la discussió. I paraules que no volíem dir o que no volíem escoltar. I alguna llàgrima o un sarcasme feridor. I més tard, molt més tard, sents una mà amiga a la teva esquena, o ets tu qui la poses en la seva. Els penediments, el furor antic que revifa, l'amor que s'encén com una brasa quan hi bufes.

Somiem juntes futurs impossibles o alguns a l'abast, com un viatge compartit. Els preparatius, exultants, les discussions a l'empresa, o posar-nos fingidament malaltes, per més honestes que siguem, per més orgulloses que estiguem de nosaltres mateixes; fer trampa és una excepció. I un tribut.

Les converses impossibles en què cadascuna explica els entortolliments de cada feina. Ara et toca escoltar, ara et toca parlar a tu. Qüestió de paciència. Com si juguéssim dialècticament al tennis. Silencis perllongats, visites que no encaixen,

manyaga que no ve en el moment oportú i que ens irrita, o a l'inrevés. I llibres que ens treuen de polleguera, tot i la satisfacció de l'altra. I els silencis llargs, i sentir-se sola i desdenyada, i aprofitar la dutxa per sentir-te sola a casa, i les paraules que t'empasses sobre una relació que plau a l'altra i a tu no. I la vida que llisca i que algun cop –de vegades sovint– no és plaent.

I començar a somiar aquella etapa en què tu et repenjaràs en ella i ella en tu, tot i que això vol dir vellesa i impotència.